

Lumprik a Pamprlik

NAPSALA
A
ILUSTROVALA

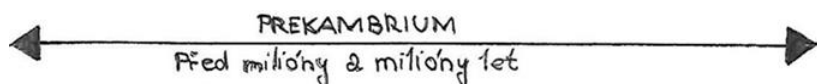
MD. moriscoová

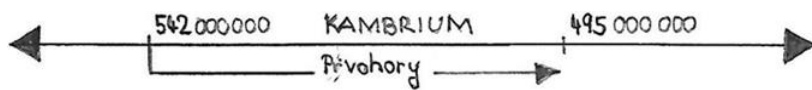
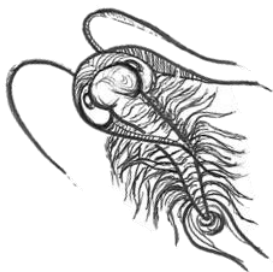
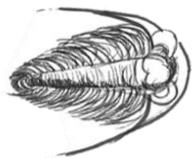
LUMPRLIK a PAMPRLIK

**Napsala a Ilustrovala
Martina D. Moriscoová**

Pro Francesca a Giovanniho

O Lumprlikovi a Pamprlikovi:

Mám je ráda. Lumprlika, protože je lumprlikovej, i Pamprlika, protože je pamprlikovej. Každý je jiný a dohromady jsou jako plná truhlice pokladů.

Dá se s nimi zažít spousty báječných dní. Dobrodružných i těch úplně obyčejných, které nakonec nikdy nejsou tak obyčejné, jak se zdály být na začátku. Lumprlik s Pamprlikem, nebo pro změnu Pamprlik s Lumprlikem, mají totiž jednu velmi, velmi, neobyčejnou schopnost. Je to něco jako kouzelná moc. Dokáží proměnit dny šedivé ve dny barevné a i obyčejně nejčernobílejší den se s nimi probarví v den duhový a nejbarevnější.

Jen tak pro zajímavost: Tihle dva jsou bratři. Žijí v jednom velikánském městě, v jednom malinkatém bytě. Bydlí s rodiči, ale o těch naše vyprávění nebude. A nebude ani o škole, protože do školy tihle dva kluci spolu nechodí. Jeden je starší

a chodí do čtvrté A, druhý je mladší a jeho třída první C je o poschodí níž.

Lumprlik je ten menší. Je hubený jako tyčka, mrštný jako ještěrka a chytrý jako liška.

Pamprlik je kus kluka. Je hodný, rozumný a sní o všech dobrodružstvích, co jich na světě je. Všechny by nejraději zakusil, ale je trochu opatrný. Když se ovšem u té Pamprlikovy touhy po dobrodružství nachomýtné i Lumprlik, jde hned všechno rozumování stranou.

Jak se tihle dva dají dohromady, nikdy se spolu nenudí.

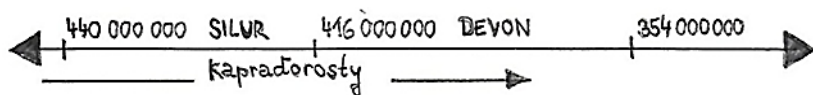
„Co jeden vymyslí, druhý hned provede.“ Pak je z toho akce, akcička! Někdy rozumná a báječná, jindy stejně zábavná, ale může být i trochu nerozumná.

Záleží na tom.

Někdy jsou se svými nápady zajedno, jindy zase ne.

Našim kamarádům se stává všelicos. Důležité je, že se spolu nikdy nenudí!

Autorka

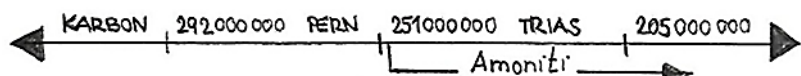

1. Lumprik s Pamprlikem loví dinosaura

Pamprlik se ráno probudí a povídá: „Zdál se mi sen, že jsem chytil **stegosaura** a ochočil jsem si ho jako pejska. Byl hrozně přítulný a říkal jsem mu - Stegoušku.“

„Jooo?“ divil se Lumprlik, „to mně se nic nezdálo, to je mi líto. Já chci mít taky svého Stegouška. Co kdybychom si dneska nějakého chytili?!“

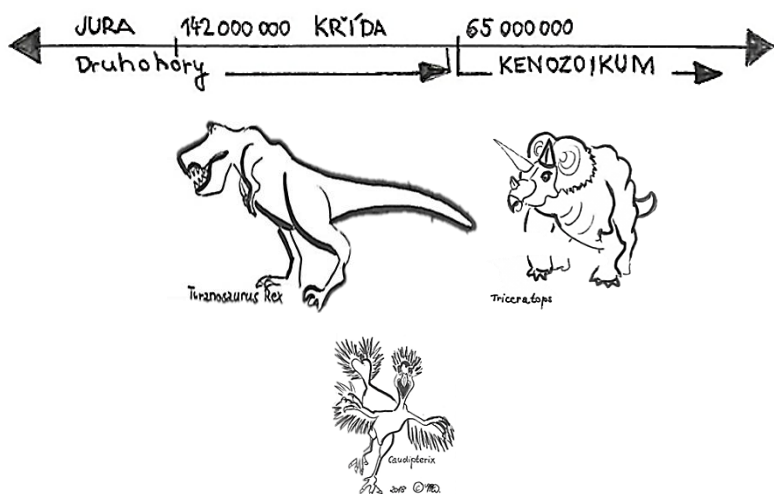

„Ale Lumprliku,“ odpoví mu na to Pamprlik při snídani, zatímco si cpe do pusy sušenky, „dinosauři už přece dávno vyhnuli. Asi tak před miliónem a miliónem a tisíci milióny let! Jak bys ho chtěl teda chytit?“

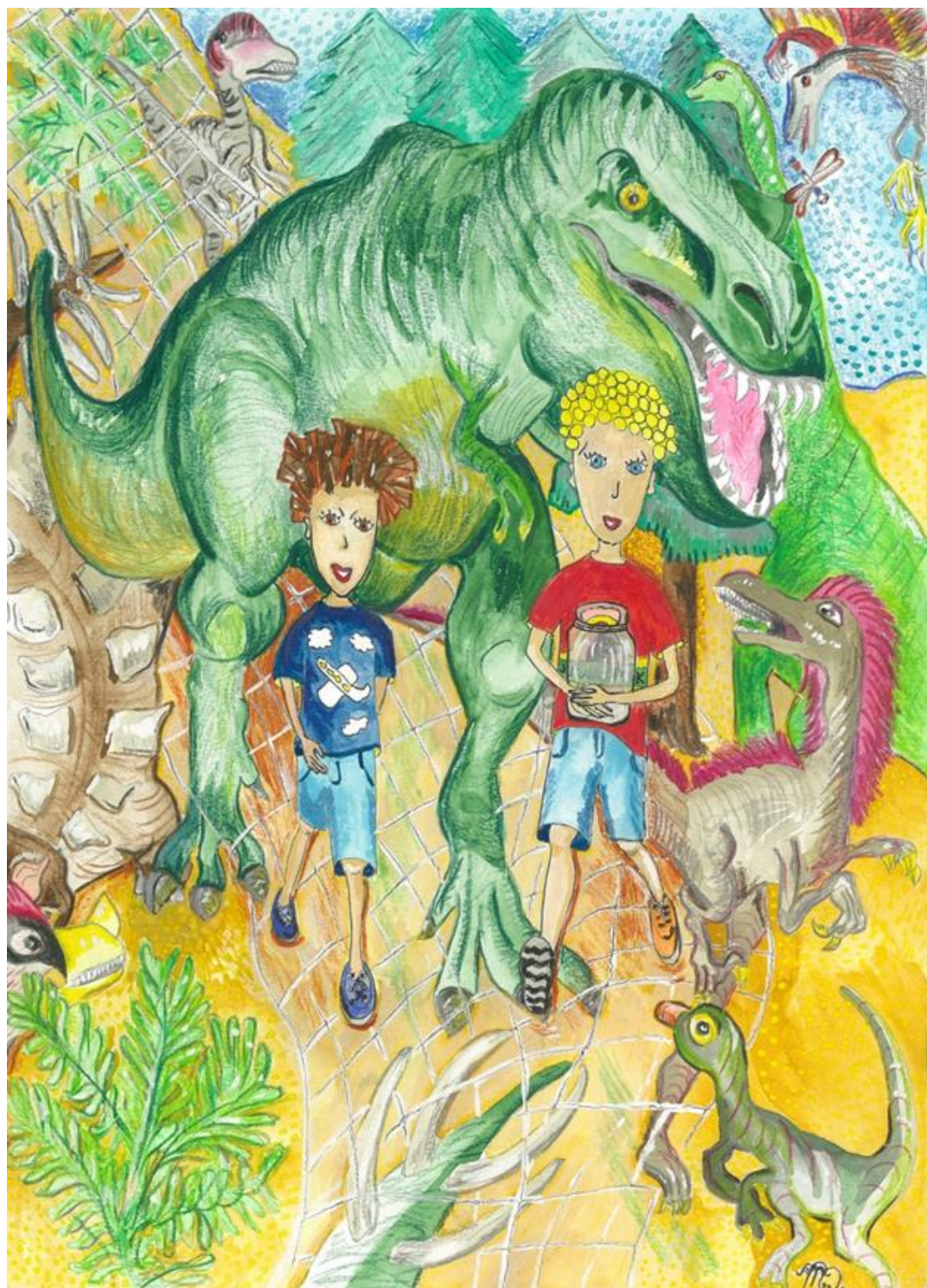
Mluvil s plnou pusou a špatně se mu vyslovovala některá písmenka. Bylo to trošku jako: „Huhni. Huhni. S kolem uhni!“ To víte, když se mluví s plnou pusou, může to tak nakrásně dopadnout! Naštěstí ho Lumprlik dobře zná a skoro přesně tomu, co

Pamprlik řekl, rozuměl. Proto hned začal v klidu přemýšlet. Nechtěl se svojí myšlenky na stegosaura jen tak lehce vzdát. Naopak! Rostla v něm lovecká touha.

Přemýšlel, vymýšlel, chvíli mu to trvalo, a pak to vymyslel:

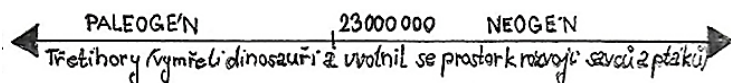
Vývojové propojení mezi dnešními ptáky a dříve žijícími dinosaury bylo jedním z nejvíce vzrušujících objevů poslední doby.

„Pamprliku, a co taková ještěrka? Neměří sice 10 metrů jako **brachiosaurus**, ale je mu děsně podobná. Kdoví jestli není ze stejné rodiny,“ odmlčel se, aby se nadechl, a pokračoval, „i kdyby nebyla! Pro mě je to saurus a hotovo!“

„Jůůů! To je nápad!“ zvolal Pamprlik celý nadšený. Bylo ujednáno!

Dnes půjdou na lov a chytí pořádného stegouše!

Přes cestu do parku to mají coby kamenem dohodil a sluníčko jim dnes také pěkně svítí na cestu. Možná budou mít štěstí a najdou ten správný úlovek.

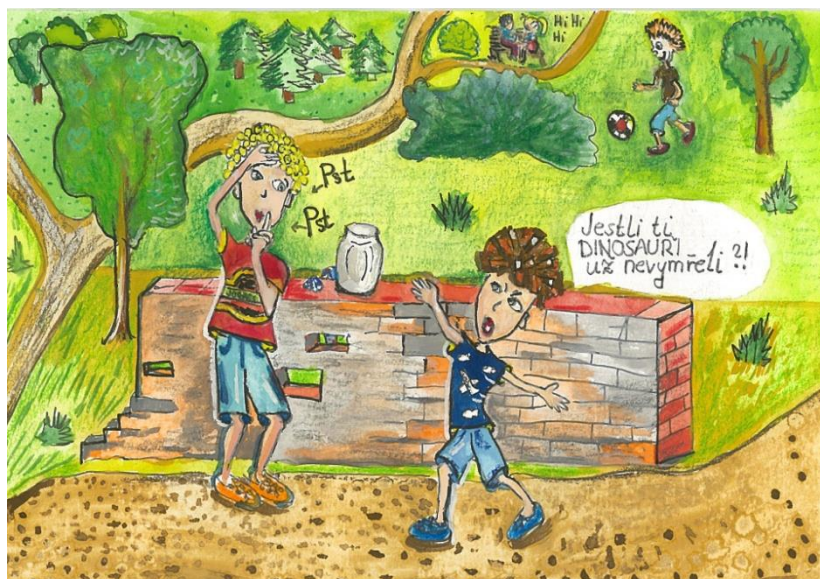
Od brány parku se vydali ke kamenité zídce vlevo za lavičkami. Tušili, že právě tam by mohlo být správné místo pro jejich lov. Občas už mezi rozpadajícími se cihlami nějakou ještěřičku zahlédli.

„Musíme potichu čekat, až nějaká vyleze,“ povídá tiše a s rozumem Pamprlik, když došli k zídce.

Přinesli si s sebou velikou sklenici od kyselého zelí, aby měli budoucí úlovek do čeho dát. Postavili se pod zídku a čekali.

Jednu minutku, dvě, tři... Když se blížilo ke čtvrté, Lumprlik ztratil trpělivost a povídá:

„Dneska nějak nevyhlížejí. Jestli ti dinosauři už náhodou nevymřeli!“

Pamprlik si začal dávat prst před pusou na znamení, že musí být potichu: „Pssst! Tiše! Nebo žádná ještěrka opravdu nevyleze,“ šeptal ze všech sil. Jenže Lumprlik být potichu moc neumí, pročez rozhodl, že se půjde raději opodál vyčůrat ke stromečku.

Cestou potkal jednoho kloučka. Měl fotbalový míč a jmenoval se Lorenc. Začal si s ním kopat a úplně zapomněl na všechny dinosaury, co kdy žili na světě. To je celý on. Něco vymyslí, zaměstná všechny okolo, a jde dělat jiné věci!

Pro Pamprlika to ale bylo na jednu stranu dobře. Měl díky Lorencově mičudě a Lumprlikově zapomnění dost času a klidu na to, aby si sám počkal, až se nějaká ještěrčka ukáže.

A taky že se ukázala!

Jenomže to nebyla ještěrka, nýbrž maličký gekon. Pamprlik se opatrně přiblížil a rychlým promyšleným pohybem ruky gekona chňapl a dal ho do sklenice. Pak se podíval dovnitř, jestli snad gekonovi nějak neublížil. Ten byl celý zkoprnělý. Ani se ve sklenici nehnul a chvíli na sebe jen tak koukali přes sklo. Pamprlik pak koukal do sklenice ještě dalších pár minut, než zjistil, že gekonek je v pořádku a je moc hezký: „Neboj, já ti neublížím, jsi tak krásnej! Úplnej **GEKOSAURUS!** Ukážu tě Lumprlikovi!“ rozhodl rozumně.

Jen co se otočil se sklenicí v ruce, aby se pochlubil, jak byl úspěšný, už měl Lumprlika za zády.

„Co jsi kde celou tu dobu dělal?“ rozčiloval se Pamprlik, „já se tady dřu, lovím dinosaury a ty si klidně někde zmizíš! Vůbec na tebe není spolehnutí! Co kdyby mě kousnul?“

„On tě kousnul?“ zeptal se pohotově a zároveň velmi starostlivě Lumprlik.

„Ne nekousnul, ale co kdyby!“

Lumprlik nevěděl, co by na to *kdyby* nejlépe odpověděl, a proto raději rovnou řekl, kde byl a co tam kde dělal: „Hrál jsem fotbálek s Lorencem, ale ty ho stejně neznáš. Ukážeš mi toho stegouše?“

„Jo, podívej, je hrozně hodnej! A není to Stegoušek, je to Gekoušek!“ odpoví mu Pamprlik ještě trochu nazlobeně. „Vidíš, jak je krásnej?!“

„To je!“ vytřeští Lumprlik oči na obsah sklenice a začne obdivovat gekona uvnitř. „Je přímo nádhernej! A jak mile kouká, vůbec se mi nezdá, že by mohl být agresivní. Určitě ses bál zbytečně.“

„Zdá, nezdá. Chceš ho jít ukázat i tomu tvému Lorencovi?“ zeptal se Pamprlik už trochu klidněji a Lumprlik ho svému kamarádovi ukázat chtěl. Cestou parkem si prohlíželi jejich čerstvě uloveného Gekouška a nemohli z něho spustit oči. Byli rádi, že se jim lov vydařil.

Lorencovi se Pamprlikův úlovek taky moc líbil. Notnou chvíli se na chyceného gekosaura koukal a pak řekl: „Nezdá se vám, kluci, že je mu v té sklenici trochu těsno?!“

„Hm.“ zamysleli se Lumprlik s Pamprlikem nespouštějíce oči ze sklenice. Gekonek se jim tak moc líbil!

Jenže sklenice od kyselého zelí je dobrá pro zelí a jen tak pohledem jí nezvětšíte. Klukům začínalo být po další chvilce jasné, že v ní živé zvířátko šťastné nebude, a museli uznat, že jejich nový kamarád Lorenc má pravdu.

„Je mu tam těsno!“ řekli skoro současně.

„Jestli bychom ho neměli zase pustit?!“ navrhl Pamprlik rozumně a jeho návrh byl okamžitě jednohlasně schválen.

„Stejně to byl úspěšný lov, i když ho pustíme!“ zarozumoval pro tentokrát i Lumprlik a byli domluvení.

Úmluva to byla pro všechny, přesně akorát!

22.9. 2015 v Římě

